

naar der herved vilde fremkomme et mere værdifuldt aarligt Udbytte, for hvilket man kunde kjøbe mere Træ, eller om man hellere vilde dette, kjøbe den samme Mængde Træ og tillige have Noget tilovers til anden Anvendelse. Ligesaa lidt som de oeconomiske Betæneligheder synes de paaberaabte climatiske Hensyn under vore danske Forhold at holde Stik, hvad enten man seer hen til den daglige Erfaring eller til de mere videnskabelige Undersøgelser, og endelig kunne vi heller ikke finde det rigtigt af æsthetiske Hensyn at ville beholde den nuværende Tvang, den nuværende i æsthetisk og saakaldet „national“ Henseende aldeles tilfældige Ordning og Fordeling af Arealerne. Fremdeles antage vi, at større Frihed i flere Henseender vil være særdeles heldig for selve Skovdriften. At lægge hindrende Baand paa en Eier er næppe den Maade, hvorpaa man giver ham størst Interesse for hans Eiendom, ligesom ogsaa de kunstig lave Priser, som Skovtvingen ganske vist bidrager til at skabe paa enkelte Steder, deels er en slet Opmuntring til at plante enten større Skovstrækninger eller mindre Træpartier paa de mange dertil passende Steder, deels gjør lang Omdrift mindre fordelagtig. Endelig er det umulig andet end, at en Tvangslov som den nujældende maa være særdeles vanskelig at overholde og i mange enkelte Tilfælde maa føre til uheldige Stridigheder med Private, ofte efter ufrivillige Lovovertrædelser fra disses Side; det er opløst for Udvalget, at dette navnlig hyppig er Tilfældet med Besidderne af de i flere Egne af Landet meget almindelige Smaaskove. Saa vel fra den almindelige oeconomiske Udviklings som fra Skovdriftens Standpunkt forekommer Forslaget os saaledes i lige Grad tilraadeligt.

Medens vi i det Hele billige Lovudkastet, have vi dog troet det rigtigt at foreslaae nogle enkelte Ændringer.

Den første, Forslaget til § 1, tilsigter at medtage en lille Klasse Skove, som ellers strengt taget ikke vilde komme med ind under Lovens Ord, fordi de ikke ere forbigaaede ved den nye Matriculering, men derimod senere ere erkjendte med Urette at være medtagne og derfor atter have faaet Ager og Engs Hartkornet ført til Afgang.

Forslaget til § 2 tilsigter at ordne et Forhold, der paa ikke saa Steder vækker nogen Misforstaaelse, og som, navnlig hvor man ikke kan paavise nogen Eiendom, Skatten egentlig bør paahvile, ikke sees at kunne ordnes uden ved Lov.

Forslaget til § 4 tilsigter at indskrænke Statens Ret til Indblanding i den private Skovdrift. Bestemmelsen om, at de ni Eiendele af en Skov altid skulle være beboede, kan formeentlig genere Eierne af Smaaskove, hvor en regelmæssig inddeelt Drift ikke altid passer. Man har troet, at Ændringsforslagets Bestemmelser tilstrækkelig værne om Skovens Vedligeholdelse, uden at det var nødvendigt at træffe nogen nærmere Bestemmelse om den Andeel, der altid skal være beboet. Staten har formeentlig kun at forlange Forbunden benyttet til Skov, hvilket da varetages ved, at den „senest inden 5 Aars Forløb atter bringes i Bestand.“

Bønderne tilfalde formeentlig rettest „de Fatiges Kasse.“

Forslaget ad § 6 er begrundet i, at det vilde være trykkende for Sognecommunen, om Fritagelsen ogsaa ramte denne.

Medundertegnede Frederiksen har troet det rigtigt at benytte denne Leilighed til at forsøge den trykkende Ubillighed, der i mange Sognecommuner opstaaer ved Skovens Fritagelse for den sædvanlige Hartkornansættelse, afhjulpen. Det forekommer mig ganske vist, at det vilde være i høi Grad ubilligt at paalægge Skoveierne, som have kjøbt eller paa anden Maade erhvervet Skove med den nuværende Skattebeholdning, de fulde Udgifter til Stat og Commune lige med andre Arealer. Anderledes forholder det sig imidlertid, naar man seer hen til de stadig tilkommende Forhøielser af Bidragene til Amts- og Sognecommune. Det vilde være ubilligt at paalægge Skovene de fulde Skattebeløb; men det er ligesaa ubilligt vedvarende at begunstige dem med Hensyn til nye Forhøielser i Hartkornudbørlighederne. Da Bidragene til Amtskommunen vistnok i Almindelighed udgjøre den